

præsident for Godsejerne, den anden for Gaardejerne og den tredje for Husmænd og Landarbejdere. Jeg vil indrømme, at hvis han havde sagt det, vilde det være at føre Folk bag Lyset, da man ikke kan tænke sig, at Godsejerne skulde kunne faa en Repræsentant i Sogneraadet, hvis der skal vælges efter Forholdstal.

Men der var en anden Ting, der interesserede mig, og det var den skarpe Kritik, der kom fra det ærede Medlem over, at Udvalgsforhandlingerne ikke hemmeligholdtes. Det forekommer mig, at Reformpartiet skulde være det sidste til at angribe dette. Thi er der nogen, der har det med at røbe, hvad der passerer i Udvalgene, er det først og fremmest Reformpartiet, særlig det ærede Medlem fra Løvel, der ikke har undset sig ved her, naar han mener, at det passer i Sagen, ikke blot at nævne, hvad der passerer i Udvalget, men ogsaa at slæbe Forhandlingsprotokollen ned og læse op i Folketinget. Naar Reformpartiet bærer sig saadan ad, hver Gang det passer i Krammet, og fortæller, hvad der passerer i Udvalget, og at der fik vi det Løfte og der hint, synes jeg, man ikke skulde bebrejde andre, om de nævne Ting, der passere i Udvalget.

Der er et Forhold, som karakteriserer dette Forlig, og det er, at det paa samme Maade som Forliget i 1894 er sluttet bag Vælgerne Ryg. Der er ikke en Folketingsmand af dem, der ere valgte i 1906, der tør staa op og sige, at det Forlig, der her er sluttet, fik vi Mandat til at slutte i 1906. Det, der var Tale om i 1906, de Steder, hvor jeg har været, var, at man vilde holde paa Menneskeværdet saaledes, at et Menneske skal have det samme Værd, enten han gaar med en fuld Pengepung i Lommen, eller han ingen Penge har. Og vi gaa ikke med til at give privilegeret Valgret i nogen Form. Men nu har man ved hemmelige Forhandlinger og Aftaler truffet en Ordning, som Vælgerne ikke have godkendt. Den højtærede Minister sagde, at Befolkningens store Flertal stod bag ved denne Sag. Selv om Reformpartiets Medlemmer ved sidste Valg havde sagt, at de vilde stemme for et Forlig som dette, har den højtærede Indenrigsminister intet Mandat til at tale paa Vælgerne store Flertals Vegne. Den højtærede Indenrigsminister ved, at det Parti, han tilhører, mønstrede ikke en Gang $\frac{1}{3}$ af Stemmerne ved sidste Valg, og den højtærede Indenrigsminister ved, at det store Flertal vendte Ryggen til Reform-

partiet ved det sidste Valg, og at det kun er en uretfærdig Valgkredsordning, som det skyldes, at det overhovedet fik Flertallet i Tinget.

Saa siger den ærede Minister, at nu synes vi at nære Frygt for at komme ud til Vælgerne. Det var i Anledning af vor Modstand mod, at Amtsraadene skulde kunne opløse Sogneraadene. Nej, vi nære ingen saadan Frygt, og jeg vil sige til den ærede Minister, at hvis han heller ikke nærede Frygt derfor, saa gik vi ud til Vælgerne, før vi vedtog dette Forlig. Vi have intet imod, ja, vi kunne ønske, at Ministeriet opløste Folketinget, eller ventede med at lade denne Valgretsreform vedtage, indtil Vælgerne vare spurgt derom. Saa vilde Svaret blive et Nej. Saa vilde den ærede Minister faa at se, at det ikke er Vælgerne store Flertal, der slutter sig til dette Forlig. Men den Gang, Sagen drejede sig om Regeringens uforfalskede Forslag, var den ærede Minister bange for at spørge Landstingsvælgerne, hvad de mente om det. Da veg Regeringen tilbage for at opløse Landstinget. Nu staa vi med Regeringens Forslag forfusket, forvansket. Nu kommer det herved i en anden Skikkelse som Resultatet af en Aftale med Højre, og nu er det ikke os, men Reformpartiet, der er bange for at spørge Vælgerne om deres Mening om dette Forlig. Thi jeg fastholder, at Reformpartiets Folketingsmænd intet Mandat have fra deres Vælgere til at stemme for dette Forlig. Nu som i 1894 afgør man Sagen uden at spørge Vælgerne. Man vil sige, at da der stemtes sidst, var der nogle, der forstode, at derhen bar det. Det gælder ikke nogen af dem, der stemte med Reformpartiet, og paa andres Vegne har den ærede Minister intet Mandat til at tale. Ingen her i dette Ting har endnu sagt, og jeg er sikker paa, at ingen tør staa op og sige: Jeg har fra mine Vælgere Mandat til at stemme for dette Forlig, for jeg sagde i 1906, at jeg kunde gaa med til privilegeret Valgret.

Der er et andet Forhold, der yderligere har karakteriseret Forhandlingen. Da den højtærede Indenrigsminister og det ærede Medlem fra Løvel motiverede, hvorfor de nu ville have en Løsning paa denne Sag, sagde de, at dette, at Sagen stod uløst, vilde give Socialdemokraterne Vind i Sejlene, de vilde faa Underlag under deres Agitation, de ville gaa frem, hvis vi ikke gennemføre den kommunale Valgret. Den ærede Ordfører for Højre sagde: Hvis